

MISS POLLY

Era într-o dimineată de iunie, când Miss Polly intră pripită în bucătărie. În general, Miss Polly nu se grăbea niciodată. Chiar ea spunea asta și era mândră de firea ei calmă. Însă, în ziua aceea, era grăbită.

Nancy, care spăla vasele, o privi uimită. Se angajase doar de două luni la Miss Polly, dar, cu toate acestea, avusesese timp să constate că stăpâna ei nu se zorea niciodată.

– Nancy!

– Da, stăpână, răsunse Nancy, cu voioșie, continuând să steargă cratița pe care o ținea în mâna.

– Nancy! se răsti Miss Polly, când stau de vorbă cu tine, lasă totul deoparte și fii atentă!

De emoție, Nancy se aprinse la față, iar cratița și șerbetul îi căzură din mâna, fapt care o puse și mai tare în încurcătură.

– Da, stăpână, am înțeles – bolborosi ea, ridicând cratița de pe jos – dar azi dimineată chiar dumneavoastră mi-ați spus să termin repede cu spălatul vaselor.

Miss Polly se încruntă, nervoasă.

– Ajunge, Nancy, nu mai comenta! Ascultă-mă!

– Desigur, stăpână!

Înăbușindu-și oftatul, Nancy se întrebă dacă va reuși vreodată să fie pe placul lui Miss Polly. Nu mai fusese angajată nicăieri până atunci, însă avea mare nevoie de o slujbă. Acasă o așteptau mama sa, văduvă și bolnavă, precum și două surori și un frățior, toți mai mici. Fusese, aşadar, norocoasă, găsind de lucru în clădirea aceea impunătoare de pe deal, la o distanță de doar șase kilometri depărtare de sătucul ei. Auzise de multă vreme vorbindu-se despre Miss Polly, stăpâna bătrânlui castel din Harrington, una dintre cele mai bogate persoane din împrejurimi, însă, după două luni în slujba acesteia, se convinse că era o stăpână aprigă, care se încrunta ori de câte ori cădea un cuțit sau era trântită o ușă. Nu o văzuse niciodată zâmbind.

- După ce termini de spălat vasele, te duci să deretici în camera cea mică, de sus, de lângă pod. Să scoți lăzile și geamantanele de-acolo și, după ce vei mătura și vei pune totul în ordine, să aranjezi un pat simplu, cu chingi.

- Bine, stăpână. Și unde să duc lăzile și geamantanele?
- Le vei pune în pod.

Miss Polly ezită o clipă, apoi continuă:

- Totuși, cred că e bine să știi de la început că Pollyanna Whittier, nepoata mea, va veni să locuiască aici, cu mine. Are unsprezece ani. Vei aranja camera pentru ea.

- O fetiță! O fetiță va veni să locuiască cu noi? exclamă încântată Nancy. Mă bucur nespus de mult, zise ea, cu gândul la atmosfera veselă pe care o creau frații ei mai mici, acasă.

- „Mă bucur” nu mi se par cuvintele cele mai potrivite în acest caz, zise sec Miss Polly. Mă voi strădui ca totul să fie cum se cuvine, pentru că știu care îmi este datoria.

Nancy se îmbujoră din nou.

- Cu siguranță, stăpână. Mă gândeam doar că prezența acestei fetițe vă va încânta puțin.

- Mulțumesc, Nancy, răspunse stăpâna, dar nu simt nevoie.

- Sunt sigură că vă bucurați de sosirea nepoatei dumneavoastră, adăugă Nancy, încercând să-și îmblânzească stăpâna și să determine, astfel, să-i facă o primire caldă fetiței.

Miss Polly se ridică și spuse, înainte să plece:

- Eu nu văd niciun motiv de bucurie. Sunt obligată să cresc pe fiica surorii mele, doar pentru că ea a făcut două prostii: prima, că s-a căsătorit, și a doua, că a adus-o pe lume. Parcă n-am fi destui în lumea asta... Dar, aşa cum ţi-am spus, știu care mi-e datoria. Ai grija să fie curat peste tot, mai adăugă ea, înainte să plece din bucătărie.

- Da, stăpână, oftă Nancy, continuând să spele vasele.

Ajungând în camera ei, Miss Polly luă și recita scrisoarea care-i adusese atâta tulburare. Sosise dintr-un orășel din Vestul îndepărtat, în urmă cu două zile. Pe plic scria:

*MISS POLLY HARRINGTON
BELDINGSVILLE, VERMONT*
... iar scrisoarea zicea aşa:

Stimată Doamnă,

Din nefericire, trebuie să vă aduc la cunoștință că preacucernicul nostru părinte John Whittier s-a săvârșit din această lume în urmă cu două săptămâni, lăsând orfană pe fiica sa, în vîrstă de unsprezece ani. Bietul de el, nu a avut nicio avere, doar câteva cărți, deoarece, cum probabil ștîți, era preotul unei bisericuțe misionare, neavând, astfel, decât un salariu extrem de modest. După căte știu, a fost căsătorit cu fie iertata dumneavoastră soră. Am înțeles de la el că, deși relațiile dintre dumneavoastră nu erau foarte strânse, totuși, spera că, în amintirea surorii dumneavoastră, veți consimți, după moartea lui, să-i reprimeti fetița în familie. Acesta este motivul pentru care mi-am luat permisiunea de a vă scrie. În momentul când veți primi această scrisoare, fetița va fi gata de plecare. Dacă vă dați asentimentul de a o crește, vă rugăm să ne comunicăți imediat, deoarece Doamna și Domnul Gray, niște oameni de pe la noi, au de făcut în curând un drum în Est și s-au oferit să conducă fetița până la Boston, iar de acolo, ar urca-o în trenul de Beldingsville. Desigur că vă vom înștiința asupra datei și orei când va sosi Pollyanna.

În speranța de a vă da cât mai curând acordul în legătură cu cele comunicate, rămân, respectuos,

Al Dumneavoastră, Jérôme O. White!

Miss Polly împături, încruntată, scrisoarea și o puse din nou în plic. Răspunsul afirmativ, în sensul că acceptă să primească fetița, fusese expediat deja cu o zi în urmă. Doar știa care îi era datoria, indiferent cât ar fi fost aceasta de neplăcută.

Cu scrisoarea în mână, gândul îi zbură în trecut, la zilele copilăriei sale. Și-o amintea pe frumoasa Jennie-Ann, sora ei mai mare, pe când avea doar douăzeci de ani. Pe atunci, marea

ei dorință, de nezdruncinat, era să se mărite cu Tânărul preot John Whittier, în ciuda împotrivirii întregii familii. Fusese cerută în căsătorie de un om avut, însă Jennie nici măcar nu voise să audă. Peștiorul acela era bogat, dar puțin cam în vîrstă și, zicea ea, lipsit de orice farmec. Preotul, în schimb, era Tânăr, frumos, plin de idealuri și iubire, iar ea era îndrăgostită de el, visând la un viitor ca în povești. Alesul ei a fost, desigur, preotul, cu care a plecat, după nuntă, să fie misionari în Vestul Îndepărtat.

Căsătoria aceasta „nedorită” produse îndepărtarea, ruptura între Jennie-Ann și familia ei. Pe vremea aceea, Miss Polly avea doar cincisprezece ani, dar își aducea foarte bine aminte de toate. Deși familia ei rupsese orice legătură cu ea și cu soțul ei, Jennie-Ann scrisese de vreo câteva ori acasă. Apucase să le scrie și despre faptul că o botezase pe ultima ei născută, Pollyanna, unindu-și astfel numele cu cel al surorii ei, Polly. Copiii născuți înaintea acestei fetițe muriseră cu toții, după cum spusese în ultima ei misivă. După câțiva ani, sosi o scrisoare scurtă, dintr-un orașel din Vest, scrisă de amărâtul de pastor, prin care familiei îi era adusă la cunoștință trista veste despre moartea lui Jennie. Dar timpul a trecut, scurgându-se, odată cu viața...

Cu privirile pierdute în zare, Miss Polly medita la schimbările petrecute cu ea în acești mai bine de douăzeci de ani, care trecuseră de atunci. Împlinise, deja, patruzeci de ani și nu mai avea pe nimeni pe lume. Tatăl, mama, sora, toți se stinseră. De multă vreme, rămăsese singura stăpână a castelului și a marii averi a tatălui ei. Fiind îngrijorați de singurătatea ei, câțiva cunoscuți o sfătuiră să țină pe lângă ea vreo rudă, dar Miss Polly nu acceptase nici sfaturile, nici opiniile altora. Era mulțumită în singurătate. Ea... cu ea însăși. „Nu mă simt deloc singură, îmi place singurătatea, dar, mai presus de toate, liniștea!” spunea ea, orgolioasă.

Desigur, faptul că dovedise generozitate, fiind conștientă de datoria ei și de împlinirea acesteia, o mulțumea. Avea să o ajute pe orfana iubitei ei surori. Pe... „Pollyanna”! Ce nume ridicol!

MOŞ TOM ȘI NANCY

La mansardă, în camera cea mică, Nancy deretica și curăța cu râvnă, mai ales prin colțuri, după cum promise poruncă, însă devotamentul și avântul ei erau, mai degrabă, un leac împotriva emotiei, decât a prafului și a murdăriei. În sinea ei, își judeca stăpâna, deși în fața acesteia era sfioasă și supusă. „Of, de-aș putea să frec la fel și sufletul ei colțuros, aş putea înlătura multe!”, își zicea ea în gând, neîncetând să curețe podeaua cu peria. „Auzi, să pui o fetiță să stea în păcătoasa astă de mansardă, în care vara te coci, iar iarna îngheță, când sunt încăperi berechet în căsoiul ăsta! Să zici tu că nu sunt copiii nicio pricopseală pe lumea astă! Hmm!”, se răzvrătea Nancy, storcând cărpa cu atâta ciudă, încât o dureau degetele. „Eu aş zice că sunt alții mai de prisos decât copiii, chiar aşa!”

Când socoti că totul era gata, privi cu dispreț cămăruța goală. „Ei bine, e gata, cel puțin în ceea ce mă privește, își zise ea. Nu mai e murdară, dar nu-i nimic de capul ei. Curată, dar săracă, oftă ea, cu obidă. Sărmana fetiță! Grozav loc i-a găsit, n-am ce zice! Doamne... auzi, s-o țină aici pe biata orfană, căreia îi lipsește atât de mult căldura unui cămin!”

De ciudă, când ieși, Nancy trânti cu putere ușa.

– Of, ce m-o fi apucat? zise ea, mușcându-și buzele. Apoi, ridicând din umeri cu nepăsare, se răzgândi: „Ei și ce, dacă m-a auzit că am trântit ușa? Atâta pagubă! Oare ce mi se poate întâmpla?”

După-masă, Nancy își făcu de lucru în grădină. Știa că-l va găsi acolo pe bătrânul Tom, grădinarul. Când avea vreme, îl ajuta să netezească aleile, în timp ce el plivea buruienile.

– Moș Tom, zise Nancy privind în jur, să nu care cumva s-o audă cineva. Știi că aici la noi va veni să locuiască o fetiță? Nepoata lui Miss Polly.

– Poftim? spuse bătrânul, îndreptându-se cu greu din şale.

- O fetiță. Va locui aici, cu Miss Polly.
- Pleacă de-aici cu glume de-astea, spune-le altora. De ce nu zici, mai bine, că mâine soarele va răsări de la Apus? o luă Moș Tom peste picior, fără să credă o iota.
- Ăsta-i adevărul, chiar stăpâna mi-a spus, zise Nancy cu hotărâre. E nepoata ei și are unsprezece ani.
- Bătrânul grădinar rămase cu gura căscată de mirare.

- Ia stai o clipă. E... poate fi... și o lumină caldă inundă ochii săi tulburi. Mi se pare imposibil, dar nu poate fi decât... fetița lui Miss Jennie, deoarece doar Miss Jennie era măritată. Firește, Nancy, este, neîndoilenic, fetița lui Miss Jennie. Doamne, Dumnezeule! Nu-mi vine să cred că acum, la bătrânețe, îmi e dat să văd aşa o minune.

- Cine era Miss Jennie?

- Oh, era un înger pogorât din rai, șopti bătrânul, cu evlavie. Pentru stăpânul meu și soția lui, însă, era fiica cea mare. Când s-a căsătorit și a plecat, avea douăzeci de ani. E mult de atunci. Se zice că toți copiii ei au murit, că n-a trăit niciunul, în afară de fetița asta, care o să vină aici.

- Are unsprezece ani.

- Da, cam atât ar trebui să aibă, zise bătrânul, clătinând din cap.

- O să stea la mansardă, micuța de ea! Să-i fie rușine lui Miss Polly! bombăni Nancy, strecând priviri piezișe înspre casă.

- Mă întreb ce o să facă Miss Polly cu un copil în casă? zise Moș Tom.

- Eu mă întreb ce o să facă un copil cu Miss Polly în casă? replică Nancy.

- Se pare că n-o prea ai la inimă pe Miss Polly, mormăi bătrânul.

- Cine o poate avea, oare? întrebă Nancy, disprețuitoare.

Pe moș Tom îl încercă un zâmbet ciudat, pe care îl ascunse, aplecându-se iute deasupra stratului și începând să plivească.

- Se pare că n-ai auzit vorbindu-se despre povestea de dragoste a lui Miss Polly, șopti el.

- Cee? O poveste de dragoste?! Nu, n-am auzit și sunt sigură că nici alții n-au auzit vreodată de una ca asta!

- Te înșeli! Mulți știu de ea, răspunse bătrânul. Fostul ei logodnic locuiește aici, în împrejurimi.

- Cine este?

- Nu e treaba mea să vorbesc despre lucrurile astăzi.

Moșul se ridică și privirea ochilor lui albaștri învăluia casa cu mândria cinstită a unui credincios servitor într-o familie pe care o slujea de foarte mulți ani.

- Mi se pare imposibil ca ea să fi fost iubită vreodata, insistă Nancy.

Tom clătină din cap, a dezaprobat.

- Tu n-o cunoști pe Miss Polly aşa cum o știu eu. Era nespusă frumoasă. Ar putea fi și acum... dacă ar vrea...

- Miss Polly, frumoasă?

- Da... Dacă și-ar lăsa pletele pe spate, ca mai demult. Dacă ar purta iar rochii albe, împodobite cu broderii și dantele. Ai vedea atunci cât e de frumoasă... e încă Tânără, Nancy.

- Așa să fie? În orice caz, i-a ieșit de minune să îmbătrânească, zise Nancy, cu o strâmbătură.

- Totul a început odată cu neînțelegerile dintre ea și logodnicul ei, continuă Moș Tom. De atunci, un vierme îi roade sufletul. Parcă mânâncă scaieți, într-atât e de întepătat și de acră.

- Asta chiar aşa e! aproba Nancy. Orice faci, nu-i poți intra în voie nicidcum. N-aș sta aici pentru nimic în lume, dacă n-aș avea greutăți acasă, însă mi-e teamă că, într-o zi, n-o să mă mai pot stăpâni, o să-mi dau drumul la gură și, atunci, va trebui să-mi iau adio de la toate.

- Te înțeleg, zise bătrânul Tom. Demult, am simțit și eu aşa ca tine... dar nu e bine, crede-mă, nu e bine, șopti el, reluându-și lucrul.

- Nancy! se auzi o voce ascuțită și poruncitoare.

- Imediat, stăpână! murmură Nancy și o luă la fugă spre casă.

